

PRAZNICUL SFÂNTULUI MARE MUCENIC DIMITRIE IZVORĂTORUL DE MIR ÎN VECHEA NEAPOLI

Vineri, 29 octombrie / 11 noiembrie 2022, Patriarhia a sărbătorit praznicul Sfântului Marelui Mucenic Dimitrie Izvorătorul de mir în Sfânta sa Biserică aflată în centrul Oraşului Vechi Neapoli, folosit de către Comunitatea arabă a acestui oraş pentru viaţa liturgică.

Sfânta Liturghie săvârşită în cinstea Sfântului Dimitrie a fost condusă de Preafericitul Părinte Teofil Patriarhul Ierusalimului împreună cu care au slujit Înaltpreasfinţitul Mitropolit al Nazaretului Chiriac şi Înaltpreasfinţitul Arhiepiscop al Constantinei Aristarh, Egumenul Mănăstirii de la Fântâna lui Iacov, Arhimandritul Iustin, Întâi-stătătorul Comunităţii, Arhimandritul Leontie, Părintele arab Lazăr din Nazaret. Au cântat în limba arabă psalţii parohiei şi au participat cu multă evlavie membrii Comunităţii.

La Chinonicul Sfintei Liturghii, Preafericirea Sa a rostit această cuvântare:

„Pomenirea ta, mărite Mucenice Dimitrie, a luminat astăzi Biserica lui Hristos şi pe toţi i-a adunat cu cântări după vrednicie să te laude pe tine, de Dumnezeu înţeleptite. Ca pe un ostaş adevărat şi pierzător de vrăjmaşi. Pentru aceasta cu rugăciunile tale izbăveşte-ne pe noi de ispite”, cântă imnograful Bisericii.

Iubiţi fraţi în Hristos,

Credincioşi Creştini,

Harul Sfântului Duh ne-a adunat pe toţi astăzi în Biserica ce poartă numele Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, în acest loc

istoric al Neapolei, ca să prăznuim sfânta lui pomenire.

Sfântul făcător de minuni și izvorător de mir Dimitrie se trăgea din orașul Tesalonic și se distingea prin evlavie și dragostea pentru Hristos. Râvna sa dumnezeiască l-a arătat nu numai ucenic al lui Hristos, dar și dascăl înțelept al credinței creștine mântuitoare. Aceasta a arătat-o moartea lui mucenicească pe care a primit-o din partea împăraților romani Dioclețian și Maximian în secolul III d.Hr.

Vrednicia de dascăl a lui Dimitrie o subliniază Sfântul Părinte al Bisericii, Grigorie Palama, care îl numește pe Dimitrie „minunea cea mare a lumii, podoaba cea mare a Bisericii (...) făcătorul de minuni și izvorătorul de mir Dimitrie.

Într-adevăr, Dimitrie se trăgea dintr-o familie nobilă din Tesalonic de unde a primit din fragedă vârstă o educație creștină, care l-a arătat dascăl al bunei credințe. Această bună credință pe care a făcut-o modul său de viață, o sorbea din studiul Sfintei Scripturi, ascultând cuvintele proorocești ale Psalmistului: „Învăță-mă bunătatea, învățătura și cunoștința că în poruncile Tale am crezut” (Psalmul 118, 66). Adică învăță-mă să deosebesc binele de rău, dă-mi bunătate, putința de a cunoaște și a discerne. Către aceasta Sfântul Pavel îi îndeamnă pe părinți: „Nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i întru învățătura și certarea Domnului” (Efeseni 6, 4).

Sfântul Dimitrie a arătat interes deosebit pentru învățătura cea întru Hristos a tinerilor. De aceea a format un cerc de tineri care se ocupau cu studiul și interpretarea Sfintelor Scripturi. Între acești tineri se afla și cel ce avea să mărturisească împreună cu el, Nestor, care, mai înainte de a se lupta cu cumplitul Lie, a cerut binecuvântarea dascălului său, Dimitrie. „Venind deci în arenă, pe când Maximian îl privea, a spus: «Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mă!» și l-a răpus pe trufașul Lie. Iar Maximian a poruncit numaidecât ca

Sfântul Dimitrie să fie străpuns cu lănci, ca pricinuator al morții lui Lie, iar Sfântul Nestor să fie ucis cu sabia", potrivit sinaxarului lui.

Martiriul ambilor Sfinți, Dimitrie și Nestor, îl redă expresiv imnograful Bisericii: „Mare apărător te-a aflat întru primejdii lumea, purtătorule de chinuri, pe tine cel ce ai biruit pe păgâni. Deci precum mândria lui Lie ai surpat și la luptă îndrăzneț l-ai făcut pe Nestor, așa Sfinte Dimitrie, pe Hristos Dumnezeu roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă”.

Sfântul Dimitrie nu este numai Sfânt ocrotitor al Tesalonicului, ci și Sfânt al întregii lumi, și aceasta pentru că, prin propovăduirea și moartea sa pentru Hristos, a biruit, în faptă și gândire, neamurile, adică religia idolatriilor.

Cu alte cuvinte, Mucenicul Dimitrie, ascultând de îndemnul Domnului nostru Iisus Hristos: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru cel din ceruri” (matei 5 16), s-a făcut lumină în mijlocul întunericului idolatriei din vremea sa. Iată de ce imnograful lui spune: „Mucenice Dimitrie, întru Hristos îmbrăcându-te, ai biruit pe vrăjmașul cel neputernic”, adică pe stăpânitorul întunericului acestui veac (Cf. Efeseni 6, 12), „căci înșelăciunea celor fărădelege surpându-o, ai fost celor credincioși învățător al bunei credințe”.

Prin personalitatea sa luminată de Duhul Sfânt, Dimitrie cel plin de har, a contribuit la surparea înșelăciunii diavolului, devenind astfel învățător, adică îndrumător celor ce cred în taina bunei credințe, adică în taina dumnezeieștii Iconomii a întrupării Fiului și Cuvântului Lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos.

Învrednicindu-se de „baia nașterii din nou și de veșmântul nestrăciunii”, Sfântul Dimitrie a propovăduit adevărul, învățând și spunând prin gura dumnezeiescului Pavel că

„Dumnezeu este singurul Care are nemurire și locuiește întru lumină neapropiată, pe Care nu L-a văzut nimeni dintre oameni, nici nu poate să-L vadă” (1 Timotei 6, 16). „Dacă locuința este neapropiată, cu atât ai mult Cel Ce locuiește în ea”, spune Zigavinos.

Această mărturie a luminii adevărate și neapropiate a lui Hristos o propovăduiește și o adevărește mirul nestricăcios care izvorăște din Sfintele sale Moaște, păstrate și cinstite în marea sa biserică din Tesalonic.

Pe acest mare Mucenic al adevărului lui Hristos și învățător al tainei bune credințe, pe Dimitrie Izvorătorul de mir, să-l rugăm și noi, cei ce cinstim pomenirea lui, și împreună cu imnograful să zicem: „Mucenice al lui Hristos Dimitrie, precum oarecând mândria lui Lie și înălțarea și îndrăzneala cea dobitocească o ai surpat cu harul lui Dumnezeu, și pe viteazul Nestor în locul cel de luptă l-ai întărit cu puterea Crucii, așa și pe mine mă întărește totdeauna prin rugăciunile tale, purtătorule de chinuri, împotriva diavolilor și a patimilor celor de suflet stricătoare”. Amin. La mulți ani!

După Sfânta Liturghie a urmat tratația, iar la amiază a fost oferită masa de prânz.

Din partea Secretariatului General

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI IACOB RUDA DOMNULUI LA PATRIARHIE

Sâmbătă, 23 octombrie / 5 noiembrie 2022, a fost sărbătorit de către Patriarhie Praznicul Sfântului slăvitului Apostol Iacob, ruda Domnului, care este sărbătoarea de întronizare a

Patriarhiei, întrucât Sfântul Iacob a fost primul episcop al Bisericii Ierusalimului.

La această sărbătoare, Biserica Ierusalimului comemorează faptul că Sfântul Iacob a fost hirotonit episcop al ei de către Domnul și că a prezidat primul Sinod Apostolic de la Ierusalim, în anul 49 d.Hr. El a deschis porțile Bisericii către neamuri și a lăsat ca moștenire Bisericii scrisoarea sa sobornicească din Noul Testament și mucenicia sa. Sfântul Iacob l-a mărturisit pe Iisus ca fiind Hristos și pentru aceasta, conducătorii iudeilor l-au împins în jos de pe aripa Templului, în anul 62 d.Hr. și l-au ucis.

În amintirea sa, în Catedrala închinată lui, aflată între Biserica Sfântului Mormânt și Patriarhie, s-au ținut Vecernia seară, condusă de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil. Sfânta Liturghie de dimineață a fost oficiată tot de către Preafericirea Sa avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului, Mitropolitul Antonie de Volokolamsk din Patriarhia Moscovei, Mitropolitul Isihie al Kapitoliadei și Arhiepiscopii Aristarh al Constantinei, Teodosie al Sevastiei, Arhimandritul Nectarie, Părintele Kamarasis, preoți slujitori ai Catedralei, Părintele Haralambie Bandour și Părintele George Baramki, împreună cu preoți din alte Biserici Ortodoxe. Răspunsurile la strană au fost date de Ierodiaconul Simeon, ajutat de elevii Școlii Patriarhale de pe Sion în limba greacă, și de corul Catedralei condus de domnul Rimon Kamar în limba araba. La rugăciune au participat Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras și numeroși credincioși din rândul membrilor parohiei Sfântul Iacob și al pelerinilor din Grecia, Rusia și România.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Cu raza cea de foc a dumnezeiescului Duh luminându-te, bunei-credințe te-ai arătat dumnezeiesc râvnitor, Frate al lui

Dumnezeu, Iacove; pentru aceasta și cu haină mai cinstită decât a preoției Legii, ca pe Aaron cel de demult te-a îmbrăcat, cel ce pentru milostivire, întru frăție te-a primit. Pe Acela roagă-L, mărite Apostole, să mântuiască sufletele noastre", cântă imnograful Bisericii.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini și pelerini,

Harul Sfântului Duh ne-a adunat pe toți, mulțimile binecredincioșilor, ca să săvârșim cu bucurie și euharistic sfânta pomenire a Fratelui ucenicului Domnului, dreptul Iacov, care a fost primul Ierarh al Sfintei Biserici a Ierusalimului.

Cu adevărat, Sfântul Iacov s-a arătat, prin lucrarea luminătoare a Sfântului Duh, râvnitor al buneii-credințe, adică ucenic credincios al lui Hristos și propovăduitor al tainei dumnezeieștii iconomii, taină mai înainte vestită de către proorocii Legii mozaice, taina întrupării lui Dumnezeu Cuvântul.

Aceasta o arată foarte limpede epistola sa sobornicească pe care a adresat-o din Ierusalim către „cele douăsprezece seminții care sunt în împrăștiere” (Iacov 1, 1), adică Creștinii dintre iudeii aflați printre neamuri, potrivit mărturiei sale: „Iacov, robul lui Dumnezeu și al Domnului Iisus Hristos, celor douăsprezece seminții care sunt în împrăștiere” (Iacov 1, 1).

Scopul acestei epistole a Apostolului Iacov este mângâierea celor ce pătimesc în felurite încercări și muștrarea viciilor, îndreptarea din rătăcirii și „întipărirea cuvintelor sănătoase” (2 Timotei 1, 13) ale învățăturii Creștine și a credinței adevărate mântuitoare care nu este alta decât înțelepciunea de sus. „Iar înțelepciunea cea de sus întâi este curată, apoi pașnică, îngăduitoare, ascultătoare, plină de milă și de roade bune, neîndoielnică și nefățarnică” (Iacov 3, 17).

Potrivit lui Iacov, „înțelepciunea de sus” este curată și fără pată, liberă de toate cele trupesti”. Nu este nicidecum ținută de cugetul trupului, deoarece toate le săvârșește prin lumina lucrării Duhului Sfânt, prin care inima omului se face curată. De aceea Sfântul Iacov invocă puterea rugăciunii, zicând: „Este vreunul dintre voi în suferință? Să se roage. Este cineva cu inimă bună? Să cânte psalmi (...) că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului” (Iacov 5, 13).

Spre confirmarea acestor spuse menționează pilda Proorocului Ilie: „Ilie era om cu slăbiciuni asemenea nouă, dar cu rugăciune s-a rugat ca să nu plouă și nu a plouat trei ani și șase luni. Și iarăși s-a rugat și cerul a dat ploaie și pământul a odrăslit roada sa” (Iacov 5, 17-18).

Împăratului Solomon îi spune Domnul: „Am auzit rugăciunea ta și cererea ta cu care te-ai rugat către Mine și ți-am îndeplinit toate după cererea ta; am sfințit templul pe care l-ai zidit ca să petreacă numele Meu acolo în veci și vor fii ochii și inima Mea acolo în toate zile” (3 Regi 9, 3).

„Prin închinăciune și prin rugă cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu” (Filipeni 4, 6), îndeamnă dumnezeiescul Pavel. Însuși Domnul nostru Iisus Hristos ne-a arătat felul în care să ne rugăm: „Toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi” (Matei 21, 22).

Acest Sfânt Iacov care pentru covârșitoarea lui dreptate s-a numit „cel drept”, avea „genunchii aspriți ca ai cămilei”, pentru că se ruga neîncetat îngenunchiat „închinându-se lui Dumnezeu și cerând iertare pentru popor”.

Fiind plin de dreptate și bunătate, ruda după trup a lui Iisus Hristos a fost făcut întâiul Episcop al Ierusalimului de către Domnul Însuși și este cel dintâi care a scris Sfânta Liturghie. La Sinodul Apostolilor și al Preoților din Ierusalim (Fapte 15, 6), Sfântul Iacov este recunoscut ca deținător al unui loc de frunte în Biserică. Slujirea sa

preoțească și vrednicia sa apostolească deosebită le-a pecetluit cu sângele morții sale mucenicești, atunci când i s-a cerut, în ziua Paștilor, să mărturisească înaintea poporului despre Iisus și a mărturisit că Acest Iisus este Fiul omului Care stă de-a dreapta mării lui Dumnezeu.

În epistola sa către Galateni, dumnezeiescul Pavel îl numește pe dreptul Iacov „stâlp” al Bisericii (Galateni 2, 9). Și aceasta datorită rolului de conducător al lui Iacov și autorității duhovnicești, prin care a interpretat învățătura lui Hristos, pe baza căreia a fost organizată Comunitatea bisericească Creștină în Țara Sfântă și mai ales în Ierusalim. Este vrednic de pomenit aici faptul că Sfântul Iacov se numește pe sine rob al lui Hristos: „Căci robul care a fost chemat în Domnul este un liberat al Domnului. Tot așa cel chemat liber este rob al Domnului” (1 Corinteni 7, 22).

Această numire a lui Iacov „rob al lui Hristos” o întrupează și o mărturisește de-a lungul veacurilor Comunitatea Creștină, adică mădularele credincioase și conștiente ale trupului viu al Bisericii lui Hristos din Ierusalim. Această libertate în Hristos față de „robia stricăciunii” (Romani 8, 21) o vestește praznicul de azi al Sfântului slăvitului Apostol Iacov Fratele Domnului și primul Ierarh al Ierusalimului.

De aceea și noi, împreună cu imnograful să zicem: „Lui Hristos, Începătorului păstorilor, frate ai fost, următor scaunului și între Apostoli vestit și pentru Acesta moarte ai iubit și de muceniecie nu te-ai rușinat, Iacove slăvite. Pe Acela roagă-L neîncetat să mântuiască sufletelor noastre”. Amin. La mulți ani!

Apoi a avut loc deplasarea pe terasa Bisericii Sfântului Constantin unde așteptau Arhieriei care l-au însoțit pe Preafericirea Sa la Patriarhie, trecând prin poarta Mănăstirii centrale unde au primit pâinile de binecuvântare de la brutăria Patriarhiei, din partea Stareței Serafima.

La Patriarhie, Preafericirea Sa a rostit această cuvântare, în limba greacă:

„Legea vieții Bisericii lui Hristos tu ai pus, cu Duh de viață făcător, legea așezând și vestind, Iacove preaînțelepte”, cântă imnograful Bisericii.

Excelența voastră, domnule Consulul General al Greciei Evangelos Vliora,

Cinstiți Părinți și frați,

Credincioși creștini și pelerini,

Astăzi Sfânta Biserică a Ierusalimului prăznuiește sfânta pomenire a Sfântului Sfințitului Mucenic și Apostol Iacov Fratele Domnului, care a fost primul Episcop al Ierusalimului și a fost hirotonit de Domnul Însuși, după cum foarte lămurit spune imnograful: „Dumnezeu, Cuvântul Tatălui, Unul-Născut, Cel Ce a venit la noi în zilele cele de apoi, Iacove dumnezeiescule, pe tine întâi te-a arătat păstor și învățător al Ierusalimului și ispravnic credincios al tainelor celor duhovnicești. Pentru aceasta toți pe tine te cinstim, Apostole”.

Pentru aceasta am coborât la Biserica care îi poartă numele, alături de Sfânta Biserică a Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, unde am săvârșit Sfânta Liturghie, mulțumind astfel lui Dumnezeu care ne-a dăruit Ierarh și Păstor drept, dar și ispravnic credincios al tainelor celor duhovnicești ale Bisericii.

Pomenirea Sfântului și Dreptului Iacov are o importanță deosebită pentru Biserica Ierusalimului, pentru că se referă la rânduiala ei dumnezeiască și omenească de Dumnezeu întemeiată. „Orice rânduială este lucrare a celui care a așezat rânduiala”, spune Sfântul Dionisie Areopagitul. Iar dumnezeiescul Pavel, referindu-se la calitatea de Arhiereu a lui Iisus Hristos, spune: „Avem astfel de Arhiereu Care a

șezut de-a dreapta tronului slavei în ceruri, Slujitor al Altarului și al Cortului celui adevărat pe care l-a înfipt Dumnezeu și nu omul” (Evrei 8, 1-2).

Această ocârmuire „a Cortului celui adevărat”, adică a Bisericii luptătoare, „Apostolul și Arhiereul mărturisirii noastre, Iisus Hristos” (Evrei 3, 1) și Mai-marele păstorilor (1 Petru 5, 4) a încredințat-o Sfântului și Dreptului Iacov și celorlalți Apostoli și ucenici ai Lui. Rolul de conducător al Fratelui Domnului, ca Apostol și Ierarh al Maicii Bisericii, a fost confirmat la Sinodul apostolic din anul 49 d.Hr. din Ierusalim pe care l-a și condus.

Acest sfânt și apostolic Sinod adunat întru Duhul Sfânt, condus de Sfântul Iacov, a consolidat rânduiala apostolică a Bisericii, adică succesiunea apostolică a Arhipăstorilor ei, și a pus temeliile canoanelor ei. Succesiunea apostolică și canoanele sunt cele care fondează unitatea în Duhul Sfânt a Bisericii. De aceea și dumnezeiescul Pavel sfătuiește: „Siliți-vă să păziți unitatea Duhului întru legătura păcii” (Efeseni 4, 3). Iar Sfântul Sfințit Mucenic Iacov îndeamnă: „Supuneți-vă deci lui Dumnezeu, stați împotriva diavolului și el va fugi de la voi (...) Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța” (Iacov 4, 7, 10).

Se laudă în Domnul Sfânta Biserică a Ierusalimului astăzi cu cel dintâi Episcop al ei al cărui „slujitor s-a făcut potrivit iconomiei lui Dumnezeu cea dată lui pentru voi” (Coloseni 1, 25). De aceea și noi, împreună cu imnograful, exclamăm: „Lui Hristos, Începătorului păstorilor, frate ai fost, următor scaunului și între Apostoli vestit și pentru Acesta moarte ai iubit și de mucenicie nu te-ai rușinat, Iacove slăvite. Pe Acela roagă-L neîncetat să mântuiască sufletelor noastre”. Amin. La mulți ani!

Din partea Secretariatului General

SĂRBĂTOAREA NAȚIONALĂ A ZILEI DE 28 OCTOMBRIE 1940 LA PATRIARHIE

Vineri, 15/28 octombrie 2022, s-a sărbătorit de către Patriarhie pomenirea evenimentului național din 1940.

În această zi, în jurul orei 10.30 dimineața, s-a săvârșit Doxologia în Biserica Învierii.

Această Doxologie s-a săvârșit în semn de mulțumire către Dumnezeu pentru ajutorul Său trimis neamului nostru spre a înfrunta și a birui puterile armate ale Germaniei naziste și ale Italiei fasciste în războiul din 1944-1945. S-a făcut, de asemenea, rugăciune pentru odihna strămoșilor noștri care au luptat și au căzut eroic în lupta aceasta.

Doxologia a fost condusă de Preafericirea Sa Părintele Teofil Patriarhul Ierusalimului, împreună cu care au slujit Arhierei, Ieromonahi și Diaconi Aghiotafiți, luând parte la rugăciune Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vliora, membrii ai Consulatului Grec, monahi Aghiotafiți, membrii ai Ambasadei Greciei și credincioși arabi.

După Doxologie, a avut loc masa la Patriarhie în timpul căreia Preafericirea Sa a rostit această cuvântare în limba greacă:

Excelența voastră, domnule Consulul General al Greciei Evangelos Vliora,

Cinstiți Părinți și frați,

Iubiți Creștini și pelerini,

Sărbătoarea zilei naționale de 28 octombrie 1940 constituie o sfântă pomenire a unui eveniment istoric de neuitat, a părinților și fraților noștri căzuți pentru apărarea cinstei, libertății și integrității naționale teritoriale împotriva atacului impertinent al puterilor armate naziste și fasciste.

Uciderile în masă, cu sânge rece, ale semenilor noștri nevinovați, bărbați, femei și copii, dar și lagărele de concentrare și genocidul organizat care a cuprins mii de oameni, sunt mărturiile nemincinoase ale urii demonice care îi stăpânea pe naziști. „Oricine urăște pe fratele său este ucigaș de oameni” (1 Ioan 3, 15), spune Sfântul Ion Teologul.

De aceea și smerenia noastră, împreună cu cinstiții membrii ai cistitei noastre Obști Aghiotafite, cu poporul bine-credincios și pelerinii, am coborât în Sfânta Biserică a Învierii unde am înălțat rugăciune de mulțumire și doxologie „lui Dumnezeu Care ne-a dat biruința prin Domnul nostru Iisus Hristos” (1 Corinteni 15, 57).

De asemenea, ne-am rugat pentru veșnica pomenire și fericita adormire a sufletelor celor care au luptat eroic și au fost martirizați pentru credința și patria binecuvântatului nostru neam.

Hula împotriva ființei umane, nebunia vădită, trufia și nesăbuința naziștilor, aceste rele care au provocat al doilea război mondial, din păcate nu a făcut pe nimeni să înțeleagă, după cum spune Psalmistul: „Domnul din cer a privit peste fiii oamenilor să vadă de este cel ce înțelege sau cel ce caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, împreună netrebnici s-au făcut” (Psalmul 13, 2-3).

Spunem aceasta deoarece jertfa de sine pe care au dovedit-o luptătorii greci pe câmpul de luptă împotriva atacurilor repetate de pe culmile munților sălbatici ai Epirului de nord, era aprinsă de focul dragostei pentru patrie și libertate. Pricina acestui eroism vrednic de laudă al grecilor a fost

credința în Dumnezeu și în puterea rugăciunii.

*Acest cuget grec creștin ortodox pe care îl pune înaintea
astăzi această sărbătoare a zilei de 28 Octombrie 1940 au
admirat-o neamurile și popoarele întregului pământ. Și aceasta
pentru că vrăjmașii noștri „s-au împiedicat și au căzut, iar
noi ne-am sculat și ne-am îndreptat” (Psalmul 19, 9).*

*Epopeea de la 1940 a fost recunoscută la nivel internațional
ca un eveniment marcant din istoria universală și un punct de
referință în istoria neamului grec. Epopeea de la 1940 a
arătat limpede că „Dumnezeu nu este nedrept” (Evrei 6, 10) și
„dreptatea Lui rămâne în veac” (2 Corinteni 9, 9).*

*Astăzi umanitatea este amenințată de forme mascate ale
nazismului și fascismului și menționăm impunerea agresivă a
ideologiei numite „Noua ordine a lucrurilor” prin care o
grupare politică și economică internațională de oameni „răi și
stricați” (Filipeni 2, 15), după cum spune Pavel, impun și
legiferează, chipurile în numele drepturilor omului, religia
lor bolnavă. Nu lipsesc nici cei care denaturează adevărul
istoric, diminuând valoarea etică a idealurilor pe care le-a
promovat această epopee unică de la 1940.*

*De aceea suntem chemați să păstrăm eposul de la 1940 ca pe o
tradiție sfântă pentru generațiile viitoare, ascultând de
îndemnul înțeleptului Pavel care spune: „Privegheați, stați
tari în credință, îmbărbătați-vă, întăriți-vă” (1 Corinteni
16, 13). Această comoară a credinței noastre Ortodoxe și a
tradiției sfinte, precum și a moștenirii culturale și istorice
a pecetluit-o sângele martirilor care au luptat pentru
libertate, dar și cugetul neclintit național elino-ortodox al
poporului, îndreptat împotriva puternicelor armate germane.*

În final, să exclamăm:

Trăiască „Nu” rostit la 28 Octombrie 1940!

Trăiască neamul bine-credincios al Elinilor!

Trăiască Grecia!

Trăiască cinstita noastră Obște Aghiotafită!

Consulul General al Greciei a răspuns la mesajul Preafericirii Sale astfel:

Preafericirea Voastră,

Preasfințiți Arhierei,

Cinstiți Părinți,

Dragi copii,

Dragi colegi,

Doamnelor și Domnilor,

Cu mândrie națională, noi, grecii de pretutindeni, sărbătorim astăzi ziua de 28 Octombrie 1940, prilej de comemorare și cinstire a unuia dintre cele mai glorioase momente din istoria noastră contemporană care adună laolaltă amintirile, trăirile și valorile care călăuzeau cândva viața noastră națională.

Sărbătoarea de astăzi, la 82 de ani de la acea clipă glorioasă, care constituie un punct de referință pentru elenismul de pretutindeni, ne dă ocazia să chemăm în gândul și în inima noastră generația bărbaților, femeilor și copiilor care au umplut istoria noastră colectivă cu pagini nesfârșite de eroism, jertfă de sine și abnegație.

În munții Epirului, în văile Albaniei, pe meterezele Macedoniei, în apele Egeei, ale Mediteranei și ale Atlanticului, în Orientul Mijlociu, în Grecia ocupată, în toate locurile în care „nu mai existau zile de lucru și zile libere”, potrivit lui Odisseas Elitis, grecii au dat tot ce

aveau mai de preț pentru a păzi independența și integritatea noastră națională, idealuri de veacuri ale tuturor luptelor neamului din 1821 până astăzi.

Giorgos Seferis, trimis de la Ministerul de Externe la Direcția Presei Externe, ca ministru adjunct, a consemnat în agenda sa acea zi istorică astfel: „M-am culcat la ora două dimineața citindu-l pe Makrigannis. La ora 3.30 o voce la telefon m-a trezit: „Avem război”. Nimic altceva, lumea se schimbase. Zorii pe care puțin mai târziu i-am văzut conturându-se dincolo de Hymettos erau alți zori, necunoscuți. Așteaptă încă acolo unde i-am lăsat. Nu știu cât vor aștepta, dar știu că vor aduce amiaza cea mare”.

Iar „amiaza cea mare” a unit și a trezit întreaga Grecie. Organizații, instituții culturale, Biserica, simpli cetățeni, bătrâni, femei, copii, toți participă nemijlocit la strădania colosală de a întări frontul. După cum scrie istoricul Marina Petraki: „cu entuziasm și râvnă stârnite de steagurile, marșurile de luptă și glasul crainicului la radio, grecii se îmbracă în uniforme kaki și pornesc spre front ca și când ar merge la o sărbătoare. Și, cu adevărat, era o sărbătoare. Cea mai strălucită sărbătoare a Istoriei moderne a Greciei. Deși aveau la dispoziție cinci zile pentru a se prezenta, optzeci la sută dintre ei s-au prezentat în prima zi”.

Arhiepiscopul Atenei și al întregii Grecii, Hrisant, în mesajul său din 28 Octombrie 1940, îi însuflețește pe greci pomenindu-le de puterea credinței și a rugăciunii.

„Biserica crede cu tărie că fiii Patriei se vor supune chemării ei și a lui Dumnezeu, se vor grăbi să lupte într-un suflet și o inimă pentru altare și vetre și pentru libertate și cinste și vor continua astfel șirul de veacuri neîntrerupt al slăvitelor lupte (...). Și să nu ne temem de cei ce ucid trupul, dar sufletul nu pot să-l ucidă (Matei 10, 28). Să lăsăm în seama Domnului grija noastră și Acesta va fi ajutător și sprijinitor în lupta împotriva atacului nedrept al

vrăjmașilor. Aceștia în care și aceștia pe cai, iar noi în numele Domnului Dumnezeu, în curaj și bărbăție ne vom mări”.

Atmosfera de război creează o emulație insolită care stimulează și atrage un număr uriaș de necombatanți din spatele frontului care luptă alături de armata din prima linie, dând naștere unui moment unic în istoria Greciei.

În fața tuturor ostașilor și cetățenilor cunoscuți și necunoscuți care au apărat cu eroism, abnegație, jertfă de sine și curaj demnitatea noastră națională în timpul războiului și mai târziu, în anii grelei ocupații, până la eliberarea Greciei, ne plecăm genunchii cu evlavie.

Ca greci care avem privilegiu și răspunderea de a trăi și a sluji în Țara Sfântă, amintim astăzi, cu emoție, pe cei optzeci de ostași căzuți pe care Grecia i-a lăsat în acest pământ în timpul celui de al doilea război mondial în cimitirele din Haifa, Remli și Gaza.

Aeroportul Akir, lângă orașul Remli, a fost leagănul renașterii aviației noastre militare în Orientul Mijlociu în septembrie 1941.

Nu trebuie să uităm că, atunci când sorții războiului se arătau neprielnici pentru puterile aliate, Ierusalimul și Consulatul General al Patriei maici au constituit, din iunie până în august 1942 sediul Guvernului Greciei libere, împreună cu Patriarhul Timotei, Obștea Aghiotafită și grecii din oraș, majoritatea refugiați din Asia Mică, care au oferit orice ajutor posibil vicepreședintelui Guvernului, Panaiotis Kanellopulos, membrilor Guvernului, ofițerilor și cadrelor puterilor noastre armate, agenților de serviciu, între care Iorgos Seferis și refugiaților din Alexandria și Cairo între care scriitorul Stratis Tirkas.

Sărbătoarea națională a zilei de 28 Octombrie 1940 nu amintește doar un eveniment istoric, ci vădește identitatea noastră colectivă bazată pe valorile umane: democrația,

dragostea pentru libertate, demnitatea națională, devotamentul față de împlinirea îndatoririi noastre și conștientizarea datoriei față de istorie.

Preafericirea Voastră,

Preasfințiți Arhierei,

Cinstiți Părinți,

Dragi copii,

Dragi colegi,

Doamnelor și Domnilor,

În vremuri grele și deosebit de conflictuale, străvechea Patriarhie a Ierusalimului și Obștea Aghiotafită mărturisesc și întăresc mesajul Învierii și veșnicia credinței noastre Ortodoxe și a prezenței Elenismului în Țara Sfântă.

Patriarhia Ierusalimului, ca principal exponent al credinței Ortodoxe și al tradiției grecești, rămâne de-a lungul veacurilor pildă vie de viață purtătoare de Dumnezeu, de credință și nădejde, precum și depozitar al valorilor noastre morale și spirituale.

În epoca noastră, ca în oricare alta, unitatea și vigilența națională, atașamentul față de valorile morale și spirituale ale credinței noastre Ortodoxe și idealurile libertății și democrației constituie resurse de bază pentru răspunsul nostru categoric în fața tuturor împrejurărilor.

Sărbătoarea națională a zilei de 28 Octombrie 1940 ne amintește cum unitatea și voința puternică a poporului grec îndreptate înspre păstrarea libertății și a mândriei sale naționale au dus la finalul biruitor al luptei lor.

Cu aceste gânduri, vă chem pe toți să exclamați:

Trăiască 28 Octombrie 1940!

Trăiască Grecia!

În după-amiaza aceleiași zile a avut loc o serbare a elevilor Școlii Patriarhale la sediul ei de pe muntele Sion.

Din partea Secretariatului General

ADUCEREA MOAȘTELOR SFÂNTULUI SAVA CEL SFINȚIT

Miercuri, 13/26 octombrie 2022 Patriarhia Ierusalimului a prăznuit Aducerea Moaștelor Cuviosului Părintelui nostru Sava cel Sfințit.

Biserica Ierusalimului sărbătorește în această zi faptul că cinstitele Moaște ale Cuviosului Sava, nestricate și întregi, care fuseseră duse de cruciați la Veneția, au fost înapoiate de către biserica romano-catolică în Patriarhia Ierusalimului pe 13/26 octombrie 1965.

Sfintele Moaște au fost întâmpinate cu cinste la Poarta lui David. Apoi au fost așezate spre închinare în Biserica Învierii timp de o săptămână și după aceasta au fost duse în locul de care aparțin, în Lavra pe care a întemeiat-o Sfântul Sava, spre sfințirea și ajutorul monahilor Mănăstirii și al

pelerinilor.

Seara în ajun, s-a săvârșit Vecernia mică, condusă de Înaltpresfințitul Mitropolit Ioachim al Elenupolei, iar apoi s-a săvârșit Privegherea de toată noaptea condusă de Preafericitul Părinte Teofil Patriarhul Ierusalimului, împreună cu care au slujit Înaltpreasfințitul Ioachim Mitropolitul Elenupolei și Înaltpreasfințitul Aristarh Arhiepiscopul Constatinei, Ieromonahi Aghiotafiți și Preoți arabi. A cântat Arhimandritul Aghiorit Antipa și Ierodiaconul Simeon împreună cu corul lui, în strana dreaptă în limba greacă, și Arhimandritul Filotei în stânga în limba arabă, împreună cu corul lui. Au participat pelerini din Grecia și România și arabi din Betleem, Bet-Jalla și Satul Păstorilor.

La Chinonicul Sfintei Liturghii, Preafericirea Sa a rostit această cuvântare:

„Strigați lui Dumnezeu tot pământul, cântați numele Lui, dați slavă laudei Lui” (Psalmul 65, 1-2), exclamă Psalmistul.

Sfințiți Părinți și frați,

Credincioși creștini și pelerini,

Harul Cuviosului Părintelui nostru Sava cel Sfințit ne-a adunat pe toți în această Sfântă Lavră ca să prăznuim marele eveniment al înapoierii Sfintelor sale Moaște.

Părintele nostru Sava s-a arătat cu adevărat cetățean al pustiului și „înger în trup”, și aceasta pentru că a aplicat, în teorie și faptă, îndemnul dumnezeiescului Pavel: „Așadar, dacă ați înviat împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde Se află Hristos șezând de-a dreapta lui Dumnezeu. Cugetați cele de sus, nu cele de pe pământ, căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos, întru Dumnezeu. Iar când Hristos, Care este viața voastră, Se va arăta, atunci și voi împreună cu El vă veți arăta întru slavă” (Coloseni 3, 1-4).

Cuviosul Sava, având drept pildă cuvintele sănătoase ale lui Pavel: „Căutați cele de sus, unde Se află Hristos șezând de-a dreapta lui Dumnezeu. Cugetați cele de sus, nu cele de pe pământ” (Coloseni 3, 1-2), arăta dumnezeiască râvnă și lepădare de sine și se distingea între ceilalți monahi care se nevoiau împreună cu el pentru că el „era puternic întărit, prin Duhul Sfânt, în omul dinăuntru” (Efeseni 3, 16).

Dumnezeiescul Sava a fost numit „cel sfințit” pentru că el căuta sfințenia, potrivit celor spuse: „Căutați pacea cu toți și sfințenia fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12, 14). „Căci voia lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră” (1 Tesaloniceni 4, 3), propovăduiește dumnezeiescul Pavel.

De altfel, Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, în rugăciunea Sa către Dumnezeu Tatăl pentru ucenicii Lui și pentru cei care Îl urmează și cred în El, spune: „Părinte, sfințește-i pe ei întru adevărul Tău. Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17, 17). „Aici adevărul este Duhul lui Hristos, adică Duhul Sfânt. «Căci Duhul este adevărul» (1 Ioan 5, 6), potrivit glasului Sfântului Ioan Evanghelistul”, tâlcuiește Sfântul Chiril al Alexandriei.

În răspunsul Sfinților Părinți ai Bisericii, la întrebarea: „Ce înseamnă sfințirea celor care Îl iubesc pe Dumnezeu?”, Marele Vasile spune: „Sfințenia este a ne dăruii Sfântului Dumnezeu cu totul și necurmat, în toată vremea, cu grijă și râvnă pentru cele plăcute Lui”. Iar Sfântul Grigorie Teologul spune: „Sfințenia este comuniunea cu Dumnezeu”.

Cu alte cuvinte, fără sfințenie prin puterea și lucrarea Sfântului Duh nu poate omul să-L vadă pe Dumnezeu, adică lumina cea neapropiată. „Eu sunt lumina lumii, cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12), spune Domnul. „Arătatu-te-ai din scutecele maicii tale, purtătorule de Dumnezeu, vas sfințit și casă a Sfântului Duh, Părintele nostru”, cântă imnograful lui.

Cu adevărat, iubiții mei frați, Părintele nostru Sava s-a arătat vas sfințit și casă a Duhului Sfânt. Iată mărturia nemincinoasă și dovada aflată înaintea ochilor noștri: Moaștele sale nestricate, întregi și înmiresmate. Iată lumina, lumina cea adevărată, lumina vieții. „Aproape ești Tu, Doamne, și toate poruncile Tale sunt adevărul” (Psalmul 118, 151), cântă David. „Eu sunt Dumnezeu aproape, spune Domnul, iar nu Dumnezeu departe” (Ieremia 23, 23).

La sărbătoarea de astăzi a aducerii Moaștelor Sfântului Sava din orașul Veneția din Italia în locul nevoinței lui, suntem toți chemați să ne apropiem de Dumnezeu, pentru că El este „Dumnezeu aproape”. Iar modul în care ne putem apropia de Dumnezeu cel bun și iubitor de oameni ni-l arată Părintele nostru Sava cel Sfințit care, prin gura fericitului Pavel, ne îndeamnă: „Iubiților, să ne curățim pe noi de toată întinarea trupului și a duhului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu” (2 Corinteni 7, 1).

La mulți ani!

După Apolisul Sfintei Liturghii a urmat masa în trapeza Mănăstirii.

Mulțumind lui Dumnezeu, Preafericirea Sa a primit la rândul său mulțumirile Părinților savaiți și s-a întors în Ierusalim.

Din partea Secretariatului General

**PATRIARHUL IERUSALIMULUI ȚINE
UN DISCURS LA CONGRESUL AL**

VII-LEA AL LIDERILOR RELIGIILOR MONDIALE ȘI TRADIȚIONALE

Evenimentul interreligios de două zile a debutat săptămâna aceasta în capitala Kazakstanului, Nur-Sultan. Oficiali guvernamentali și lideri spirituali din întreaga lume s-au reunit săptămâna aceasta în Kazakstan pentru cel de-al 7-lea Congres al liderilor religiilor mondiale și tradiționale.

La evenimentul interreligios cu tema „Rolul liderilor religiilor mondiale și tradiționale în dezvoltarea spirituală și socială a civilizației umane în perioada post-pandemică” au participat reprezentanți ai creștinismului, iudaismului, islamului, șintoismului, budismului, zoroastrismului, hinduismului și ai altor religii, printre care Preafericirea Sa Patriarhul Teofil al III-lea al Ierusalimului, conducătorul Bisericii Catolice, Papa Francisc, Marele Imam al Al-Azharului din Egipt, Sheikh Ahmed El-Tayeb, printre alții.

Preafericirea Sa Patriarhul Teofil al III-lea a ținut următorul discurs:

Domnule Președinte,

Domnule secretar,

Stimați colegi participanți,

Doamnelor și domnilor,

Dorim să ne exprimăm recunoștința față de conducerea acestui Congres pentru invitația dumneavoastră de a ne adresa acestei distinse adunări de lideri religioși și cercetători din întreaga lume. Ne-am adunat aici într-o vreme, fără precedent pentru viața noastră, de conflicte și războaie profunde și extinse, instabilitate economică, strămutarea populațiilor,

consecințele continue ale pandemiilor și diviziuni politice și sociale profunde în aproape fiecare colț al lumii noastre.

Ne-am adunat aici în primul rând ca reprezentanți ai diferitelor noastre tradiții religioase. În centrul tuturor marilor tradiții religioase istorice se află valorile păcii, justiției și reconcilierii. Toate tradițiile religioase au în centru valoarea supremă a păcii: pacea dintre Dumnezeu și umanitate, pacea în cadrul familiei umane și pacea dintre umanitate și creație.

O perspectivă creștin-ortodoxă asupra păcii și instaurării păcii începe cu pacea care se află în inima lui Dumnezeu însuși. După cum citim în Noul Testament, „fericiți făcătorii de pace, căci aceea fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Mt. 5, 9). Într-adevăr, potrivit Sfântului Pavel, de la Dumnezeu vine pacea desăvârșită, pacea care „covârșește orice minte” (Fil. 4:7). Pacea este fundamentul oricărei relații cu rânduială divină.

Noi, cei care venim din Ierusalim – care înseamnă „temelia păcii” – înțelegem puterea păcii care dă naștere la coexistență, respect reciproc și armonie. Pacea este mama armoniei, pentru că dacă nu există pace în inima omului, unde locuiește duhul lui Dumnezeu, nu poate exista pace între semeni sau între restul creației. Această dorință de pace din natura noastră umană ne atrage, indiferent de tradiția noastră religioasă, departe de meschinăria interesului personal care duce la violență și conflict, spre o cumpătare nouă și radicală și spre o preocupare pentru celălalt, pentru străini, pentru cei aflați în nevoie.

Pacea se naște din compasiune, iar căutarea păcii este un act de voință din partea credinciosului. Așa cum se spune în Sfânta Scriptură:

Să se ferească de rău și să facă bine; să caute pacea și s-o urmeze (1 Pet. 3:11)

Si de asemenea este scris:

Mila și adevărul s-au întâmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat (Ps. 84:11).

Vedem aici puterea păcii și a făuririi păcii, care este o poruncă dumnezeiască și, prin urmare, trebuie să luăm acest lucru în serios și să îl traducem în acțiuni reale.

Realitatea de pe teren este că ne confruntăm cu provocări incontestabile. Întreaga umanitate este amenințată în mod real. Prin urmare, este misiunea noastră morală și obligația noastră morală, în calitate de lideri religioși, de a face tot ce ne stă în putință pentru a-i ajuta pe liderii noștri civici și politici să ia în considerare importanța păcii. Căci Dumnezeu “nu este al neorânduiei (ἀκαταστασία în greacă), ci al păcii” (1 Cor. 14:33). Mai mult, ar trebui să ne amintim că trebuie să urmăm „dreptatea, credința, dragostea, pacea” (2 Tim. 2:22) și că „pacea și liniștea” (1 Thess. 5:3) sunt miezul voii lui Dumnezeu pentru familia umană.

Nu se poate nega faptul că, de-a lungul timpului, omenirea a suferit din cauza războiului și a violenței. Războiul și violența nu vin de la Dumnezeu și de aceea marele profet Isaia ne îndeamnă să ne reamintim responsabilitățile noastre și să nu stăm degeaba, spunându-ne:

Preface-vor săbiile în fiare de pluguri și lăncile lor în cosoare. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul. (Is. 2:4)

Acesta nu este doar un sentiment poetic; este o provocare dumnezeiască pentru toți cei care dețin poziții de autoritate. Astfel, imposibilul devine posibil.

Fie ca Dumnezeu Cel Atotputernic, Dumnezeul păcii, de la care învățăm puterea păcii, să ne lumineze mințile și să ne ghideze gândurile în timpul acestui Congres, și fie ca Dumnezeu să ne dea puterea și înțelepciunea de a ne întoarce în țările și

comunitățile noastre reînnoiți în angajamentul nostru de a fi mesageri ai zidirii păcii lui Dumnezeu în timpul nostru.

Vă mulțumim din nou pentru că ne-ați găzduit.”

PRAZNICUL ADORMIRII NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEU LA PATRIARHIE

Duminică, 15/28 august 2022, Patriarhia a sărbătorit praznicul Adormirii Maicii Domnului, adică al Înălțării ei la cer de către Fiul său, de-a dreapta Căruia rămâne în veșnicie pentru Biserica și pentru întreaga omenire, ajutându-i mereu „pe toți cei care se află în împrejurări grele, în suferință și în nevoi”.

Acest praznic a fost sărbătorit în Biserica Adormirii Maicii Domnului din Ghetsimani și în Mormântul Maicii Domnului cu o Sfântă Liturghie.

Această Liturghie a fost condusă de Preafericitul Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Isihie al Kapitolias, Mitropolitul Timotei al Bosrei, Arhiepiscopii Aristarh al Constantinei și Macarie al Katarului, Preoții slujitori ai altarului, Arhimandriții Meletie și Dionisie, părinți vorbitori de limbă arabă și preoții altor Biserici Ortodoxe, din Patriarhia Moscovei și a României. Răspunsurile la strană au fost date de Ierodiaconul Simeon și de un cor bizantin din Grecia, aflat în vizită, sub conducerea domnului Ioannis Plevritis. La Sfânta Liturghie au participat Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras, și o mare adunare de

creștini credincioși, veniți din teritoriile ocupate și pelerini din Grecia, Cipru, România și din alte țări.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil a ținut următoarea predică:

„Cel Preaînalt a sfințit lăcașul Lui” (Psalmul 45, 5), „Munte al lui Dumnezeu este muntele Vasan, muntele în care a binevoit Dumnezeu să locuiască” (Psalmul 16-17), cântă imnograful, Sfântul Ioan Damaschin, invocând pe Psalmist, aducând laudă Preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu.

Iubiți frați întru Hristos,

Credincioși Creștini și pelerini,

Ca niște alți Apostoli ne-am adunat aici în satul Ghetsimani ca să cinstim pomenirea cinstitei mutări a Preaslăvitei Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, și să ne închinăm Mormântului ei.

„O, cum izvorul vieții la viață prin moarte se mută! O, cum cea care prin naștere a covârșit hotarele firii acum se pleacă legilor ei și trupul neprihănit îl supune morții. Căci trebuia ca acest trup să lepede ceea ce este muritor și să se îmbrace în nestricăciune, pentru că nici Stăpânul firii nu S-a dat înapoi de la gustarea morții. A murit cu trupul și prin moarte a desființat moartea, și prin stricăciune dăruiește nestricăciunea și omorârea o face izvor al Învierii”, strigă minunându-se Sfântul Ioan Damaschin.

Cu adevărat, Născătoarea de Dumnezeu s-a arătat izvor, adică Maică a vieții, iar Viața este Hristos, potrivit cuvintelor Sale: „Eu sunt învierea și viața” (Ioan 11, 25), „și Eu le dau viață veșnică” (Ioan 10, 28). Și, potrivit mărturiei Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan, cel care este unit prin credință cu Fiul lui Dumnezeu și Îl are în sine, are viața adevărată și veșnică. „Cel care are pe Fiul are viața”. Deci, cu atât mai

mult are viața pururea Fecioara Maria cea plină de har și binecuvântată între femei (Cf. Luca 1, 25), din ale cărei curate sânziuri S-a întrupat de la Duhul Sfânt Fiul lui Dumnezeu și Fiul ei.

Astăzi, Sfânta Biserică a lui Hristos prăznuiește minunea mai presus de fire din Ghetsimani unde „izvorul vieții în mormânt se pune și scară către cer mormântul se face”, potrivit imnografului. Astăzi Născătoarea de Dumnezeu și Maica lui Dumnezeu care s-a arătat tron al Celui Preaînalt s-a mutat de pe pământ la cer. „Că printr-însa s-a făcut mântuire la tot neamul omenesc spre care a căuta nu putem și acesteia a-i da cinste vrednică cu neputință este”, „Astăzi prealuminat sufletul său l-a pus în preacuratele palme ale Celui Ce S-a întrupat dintr-însa fără sămânță”.

Cu alte cuvinte, preacurata Fecioară Maria este „și după moarte vie” pentru că moartea ei a fost o moarte purtătoare de viață, care a dus-o în slava și viața cea adevărată a Fiului ei cel Unul Născut „Care este de-a dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi” (Romani 8, 34), potrivit dumnezeiescului Pavel. De aceea ea mântuiește, prin Fiul ei, poporul credincios al lui Dumnezeu, după cum spune și imnograful ei, Sfântul Cosma: „Biruiescu-se hotarele firii întru tine, curată Fecioară, că nașterea feciorește și moartea arvunește viață. Ceea ce ești după naștere Fecioară și după moarte vie, mântuiești pururea, Născătoare de Dumnezeu, moștenirea ta”.

Pe Preasfânta Fecioară cea neispitită de nuntă care a izbăvit neamul omenesc de păcatul strămoșesc să o rugăm și noi, cei care cinstim slăvita ei Adormire, să mijlocească la Fiul și Dumnezeul ei, la Domnul nostru Iisus Hristos pentru mântuirea sufletelor noastre. Amin. La mulți ani!

Mulți credincioși au primit Sfânta Împărtășanie.

După Sfânta Liturghie, Egumenul, Înaltpreasfințitul Mitropolit

al Elenupolei Ioachim a oferit la stăreție o tratație cu fructe și băuturi răcoritoare.

În cinstea Praznicului Adormirii Maicii Domnului s-a săvârșit Sfânta Liturghie și în orașul Abud, slujba fiind condusă de Înaltpreasfințitul Arhiepiscop al Sevastiei Teodosie, precum și în Ain Arik, slujba fiind condusă de Înaltpreasfințitul Arhiepiscop al Pellei Filumen.

Din partea Secretariatului General

PRAZNICUL SCHIMBĂRII LA FAȚĂ A DOMNULUI LA PATRIARHIE

Vineri, 6/19 august 2022, la Patriarhie a fost sărbătorit Praznicul împărătesc al Schimbării la față a Domnului. În cadrul acestei sărbători, Biserica pomenește faptul că Domnul nostru Iisus Hristos, înainte de pătimirea Sa, a luat trei dintre ucenicii pregătiți, Petru, Iacov și Ioan, și au urcat pe Tabor, unde S-a schimbat la față înaintea lor.

Acolo, Și-a ascuns pentru puțin timp firea umană și le-a arătat ucenicilor firea Sa dumnezeiască în strălucirea ei, luminând mai mult decât soarele, iar hainele Sale erau acum albe ca zăpada și a fost văzut împreună cu profeții Moise și Ilie, discutând cu ei despre patimile Sale, care aveau să se întâmple în Ierusalim în viitorul apropiat. Apoi un nor luminos i-a acoperit și s-a auzit glasul Tatălui: „ Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L”, iar Petru i-a cerut să le construiască trei colibe pentru a rămâne acolo, (Matei 17, 1-5). Domnul a dezvăluit această viziune, arătând slava Învierii Sale, pentru a-i întări pe ucenicii Săi în timpul pătimirii și pentru a

arăta frumusețea originală a omului înainte de cădere, frumusețea cea pierdută și care poate fi recâștigată de oameni în El. După aceasta, Domnul Și-a luat ucenicii și a coborât de pe Munte.

Acest eveniment a fost sărbătorit pe Muntele Tabor cu o priveghere în aer liber, condusă de IPS Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil. Împreună-slujitori au fost ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, Episcopul Serghie al Estoniei din Patriarhia Moscovei, Arhimandritul Partenie, Arhimandritul Alexandru de la MISSIA Rusă din Ierusalim, mulți preoți vizitatori din Patriarhia Moscovei și din România, mulți preoți din Patriarhia Ierusalimului, Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconul Evloghie. Răspunsurile la strană au fost date de egumenul din Acra, Arhimandritul Filoteu și de corul înființat de acesta, la slujbă participând o mulțime de creștini credincioși.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Dumnezeu desăvârșit fiind, om desăvârșit S-a făcut, cu toată dumnezeirea amestecând omenirea în ipostasul Său, pe care în două ființe Moise și Ilie l-au văzut în muntele Taborului”, spune Sfântul Ioan Damaschin.

Iubiți frați întru Hristos,
Cucernici creștini și pelerini,

Astăzi Sfânta Biserică a lui Hristos prăznuiește cu multă bucurie pomenirea Sfintei Schimbări a Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, de aceea și noi, atât clerul cât și poporul am venit în acest sfânt loc al Muntelui Tabor, pentru a striga împreună cu Apostolii: Binecuvântat ești Dumnezeul Părinților noștri.

„Cât de mare și de înfricoșată vedenie s-a văzut astăzi din cer înțeleasă, și pe pământ neasemănată. Strălucit-a soarele dreptății cel înțelegător în muntele Taborului”, spune Sfântul Ioan Damaschinul, minunându-se de Schimbarea la față a Mântuitorului Hristos. Într-adevăr, „acum cele neauzite s-au

auzit: că fără de tată Fiul din Fecioară prin părintescul glas cu preaslăvire s-a mărturisit ca Dumnezeu și Om, Același în veci”.

Pentru că Hristos le-a vorbit de multe ori ucenicilor Săi despre patimile Sale pe Cruce, despre moartea Sa și îngroparea de trei zile, despre slăvită Învierea Sa, precum și despre mucenicia cu care se vor confrunta ucenicii Săi la sfârșitul vieții lor; și pentru că a vrut să le arate care este mai exact slava Sa viitoare, ca „Fiu iubit al lui Dumnezeu Tatăl” (cf. Matei 17:5), i-a luat cu El „ pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte, Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El..., iată un nor luminos i-a umbrît pe ei, și iată glas din nor zicând: „ Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L!”. Și, auzind, ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au spăimântat foarte” (Matei 17: 1-6).

Interpretând aceste cuvinte din Evanghelie, Sfântul Chiril al Alexandriei scrie: „Noi spunem că Schimbarea la față a lui Hristos s-a petrecut fără să se lepede de forma umană a trupului Său, ci cu îmbrăcarea unei slave luminoase, care a transformat culoarea formei nevrednice a trupului într-o înfățișare lăuntrică, așa cum spune Sfântul Pavel: „[trupul] se seamănă într-o necinste, înviază într-o slavă; se seamănă într-o slăbiciune, înviază într-o putere” (1 Cor. 15, 43). Prin urmare, trupul este trup gol, nu este acoperit în întregime nici de slavă, nici de strălucirea firească, ci are simplitate și lipsă de slavă dumnezeiască împreună cu slăbiciunea. În momentul învierii, va avea loc o schimbare completă a slavei, conform naturii divine, și nu o schimbare de formă. Pentru că atunci va fi luminoasă cu mantia slavei divine: „Atunci cei dreپți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor” (Mt. 13, 43).

Demn de remarcat la sărbătoarea de astăzi este faptul că „ Cel Ce este, astăzi schimbându-Se la față în muntele Taborului înaintea ucenicilor, Și-a arătat frumusețea chipului cea

dintâi care a ridicat întru sine ființa omenească”, potrivit
imnografului. Cu alte cuvinte, Mântuitorul nostru Iisus
Hristos a descoperit ucenicilor Săi măreția de nedescris a
dumnezeirii Sale, care este lumina necreată, după cum
relatează Evangheliștii: “Și [Iisus] s-a schimbat la față
înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar
veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina” (Matei 17, 2).
Interpretând această frază din Evanghelie, cunoscătorul
iluminării dumnezeiești a luminii necreate, Sfântul Grigorie
Palama, spune: “Dar ce este acest nor și cum i-a umbrit pe ei,
în timp ce era atât de luminos? Să fie oare lumina necreată,
în care locuiește Dumnezeu, lumina cu care este îmbrăcat ca o
haină? Pentru că se spune: „Și și-a pus întunericul
acoperământ, împrejurul Lui cortul Lui, apă întunecoasă în
norii văzduhului” (Psalmul 17:13). Și după cum spune
Apostolul: „Cel ce singur are nemurire și locuiește întru
lumină neapropiată” (1 Tim. 6, 16). Prin urmare, aici, atât
lumina, cât și întunericul sunt unul și același lucru, lumina
care umbrește datorită strălucirii sale extreme.

Din această putere luminoasă foarte dumnezeiască a lucrării
luminii de neatins și necreate a Dumnezeirii Treimice au
devenit împărtășitori și văzători Proorocii și Apostolii care
au fost prezenți pe Muntele Tabor, și împreună cu ei toți
dreptii și Sfinții Bisericii lui Hristos.

Să ne rugăm, așadar, dragii mei frați, Dumnezeului și
Mântuitorului nostru Hristos, Care S-a transschimbat la față
pe acest Munte, ca lumina feței Sale să strălucească și asupra
noastră și să fim socotiți vrednici de vederea slavei Sale de
neatins. Și să zicem împreună cu imnograful: „Cuvinte, Că
Ce ești lumină neschimbată a Tatălui luminii celui nenăscut,
întru arătată lumina Ta astăzi în Tabor am văzut lumină pe
Tatăl, lumină și pe Duhul Care aduce la lumină toată făptura”.
Amin! La mulți ani!”

De asemenea, în această sfântă biserică, sfințită în întregime
de părintele Arhimandrit Ilarion, ÎPS Mitropolit al
Nazaretului Chiriac a slujit dimineața Sfântă Liturghie și a
oferit masa de prânz.

Acest eveniment a fost sărbătorit și în Sfânta Mănăstire a Schimbării la față din Ramallah, slujba fiind condusă de către ÎPS Arhiepiscop Filumen al Pellei, sub ospitalitatea vrednicului stareț, Arhimandritul Galaction, și cu participarea unui număr mare de credincioși care s-au rugat cu smerenie.

De asemenea, s-a slujit la Mormântul Maicii Domnului din Ghetsimani, slujba fiind condusă de ÎPS Arhiepiscop Teodosie al Sevastiei, sub ospitalitatea ÎPS Mitropolit Ioachim al Hellenoupolei și cu participarea unui număr mare de călugări, călugărițe și pelerini.

Din partea Secretariatului-General

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI IOAN CEL NOU HOZEVITUL

Marți, 28 iulie / 10 august 2022 s-a prăznuit pomenirea Sfântului Ioan cel Nou Hozevitul din România, în Mănăstirea Sfinților Gheorghe și Ioan Hozeviții.

Cuviosul Ioan a fost introdus în Sinaxarul Bisericii Ierusalimului prin hotărâre sinodală și printr-o slujbă specială de canonizare care a avut loc în Sfânta Mănăstire Hozeva pe 18 / 31 ianuarie 2016, fiind stabilită data de 28 iulie ca zi de prăznuire a lui.

În acest an, pomenirea Cuviosului Ioan s-a prăznuit prin privegherea de toată noaptea condusă de Preafericirea Sa Părintele Teofil Patriarhul Ierusalimului, împreună cu care au slujit Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, Arhimandritul Nectarie Gheron al Kamarasei, Arhimandriții Ioan și Avraam din partea Patriarhiei României,

Ieromonahul Hrisogon de la Mănăstirea Hozeva și Arhidiaconul Marcu. A cântat obștea Mănăstirii.

La Chinonicul Sfintei Liturghii Preafericirea Sa a rostit această cuvântare:

„Lumină a răsărit dreptului și celor drepti cu inima veselie” (Psalmul 96, 11), cântă Psalmistul.

Cinstiți Părinți și frați,

Credincioși pelerini,

Sfânta pomenire cea plină de har a Cuviosului Părintelui nostru Ioan cel Nou Hozevitul ne-a adunat pe toți în această Sfântă Mănăstire pentru ca euharistic să slăvim pe Cel Care l-a slăvit pe Cuviosul Său, potrivit spuselor înțeleptului Pavel: „pe care i-ai îndreptat, pe aceștia i-ai și mărit” (Romani 8, 30).

Părintele nostru Ioan, mișcat de sfânta dorire pentru viața de pustie, a plecat din patria lui, România și s-a așezat în pustiul Iudeii unde se află peșterile Mănăstirii Sfântului Gheorghe Hozevitul. Spune Cuviosul Ioan: „Eu n-am dorit dregătorie, / La bogăție n-am râvnit, / Dar dorul vieții de pustie / L-aveam aprins neconținut”.

Această flacără nestinsă a doririi lui arde și în cuvintele lui David: „Sfârșitu-s-au ochii mei după mântuirea Ta și după cuvântul dreptății Tale. Fă cu robul Tău după mila Ta și îndreptările Tale mă învață” (Psalmul 118, 123-124). Cu alte cuvinte, Cuviosul Ioan s-a retras în pustie căutând mântuirea lui, atât prin nevoință aspră, cât și prin cugetarea la legea lui Dumnezeu, adică la Sfintele Scripturi, gândind la dumnezeiescul Pavel care zice: „Ba mai mult: eu pe toate le socotesc că sunt pagubă față de înălțimea cunoașterii lui Hristos Iisus, Domnul meu, pentru care m-am lipsit de toate și le privesc drept gunoaie, ca pe Hristos să dobândesc (...) ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și să fiu primit

părtaş la patimile Lui, făcându-mă asemenea cu El în moartea Lui, ca doar să pot ajunge la învierea cea din morţi” (Filipeni 3, 8-11).

Cuviosul Ioan şi-a văzut împlinită dorinţa fierbinte de a-L dobândi pe Hristos, dar şi a cunoaşte puterea Învierii Lui. Acest fapt îl dovedesc şi cinstitele sale Moaşte nestricate aflate înaintea ochilor noştri, precum şi mireasma tămăduitoare ce izvorăşte din ele. În plus, acest fapt, adică nestricăciunea şi sfinţenia Moaştelor Cuviosului Părintelui nostru Ioan constituie un răspuns la rugăciunea Psalmistului: „Arată-ne nouă, Doamne, mila Ta şi mântuirea Ta dă-ne-o nouă” (Psalmul 84, 8).

Alesul rob al lui Dumnezeu Ioan, prin nevoinţa sa din pustie, dar şi prin cuvântul scris, s-a arătat precum Sfinţii Apostoli: lucrător sincer şi desăvârşit al Evangheliei lui Hristos. Spunem aceasta pentru că Dumnezeu Părintele nostru, prin intermediu nostru, al oamenilor, şi anume, al Cuviosului Ioan, dezvăluie mireasma puterii cunoaşterii Lui în orice loc, după cum propovăduieşte dumnezeiescul Pavel: „Mulţumire fie adusă deci lui Dumnezeu, Celui Ce ne face pururea biruitori în Hristos şi descoperă prin noi, în tot locul, mireasma cunoştinţei Sale” (2 Corinteni 2, 14).

Cu adevărat, iubiţii mei fraţi, acest loc sfânt, Hozeva, care a arătat o mulţime de Sfinţi şi Cuvioşi şi purtători de Duh Părinţi, este un loc unde Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu şi Fiul pururea Fecioarei Maria şi preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, dezvăluie „mireasma cunoştinţei Sale” (2 Corinteni 2, 14).

De aceea, şi noi cei care cinstim pomenirea Cuviosului Lui, strigăm împreună cu dumnezeiescul Pavel: „O, adâncul bogăţiei şi al înţelepciuni şi al ştiinţei lui Dumnezeu! Cât sunt de necercetate judecăţile Lui şi cât de nepătrunse căile Lui!” (Romani 11, 33).

Îl rugăm pe Dumnezeu, Care lucrează toate în toți” (Cf. 1 Corinteni 12, 6) ca Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, pentru rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și ale Cuviosului Părintelui nostru Ioan Hozevitul cel prăznuit astăzi, să îndrepteze inimile noastre spre dragostea lui Dumnezeu, ascultarea de Hristos (Cf. 2 Tesaloniceni 3, 5) și împărtășirea de slava Sa. Amin. La mulți ani!

În întâmpinarea Preafericirii Sale, Egumenul și restauratorul Mănăstirii, Arhimandritul Constantin, a rostit această cuvântare:

Prăznuim iar pomenirea Sfântului Ioan cel Nou Hozevitul ale cărui Moaște nestricate se păstrează în Sfânta Mănăstire Hozeva, refugiu și mângâiere pentru noi toți.

Grele cu adevărat vremurile de acum și neîndoielnică nevoia de sprijin și pildă duhovnicească. O astfel de pildă este și Sfântul Ioan cel Nou Hozevitul care de-a lungul întregii sale vieți a fost caracterizat de virtutea de bază a monahilor: smerenia care înalță!

Și, mulțime de virtuți având, niciodată nu s-a mândrit, potrivit cuvântului Sfântului Ioan Gură de Aur: „Aceasta este smerenia: când cineva are pricini pentru a se înălța, dar se coboară pe sine, se smerește și se umilește” (Sf. Ioan Gură de Aur, Omilii la Facere, BEPES, p. 167, 29 vol. 92).

Urmând cuvântului: „Să nu socotim pe nimeni mai prejos decât noi, ci pe toți oamenii mai presus” (Sf. Ioan Gură de Aur, Omilii la Facere, BEPES, p. 167, 24 vol. 92) Sfântul Ioan a aflat Mărgăritarul prețios, pe Domnul Iisus Hristos.

Aceste însușiri ale Sfântului le vădește și scrisoarea pe care a adresat-o unui Monah aghiorit în anul 1957. Printre altele scria:

„Am primit scrisoarea frăției tale, dar starea mea nu mi-a

îngăduit să-ți răspund. (...) Acum te rog să mă ierți pentru că, împreună cu boala mea, a lucrat mult și nepăsarea. (...). Mă mir totuși de un lucru: Din înălțimea munților duhovnicești ai coborât atât de jos, până la sărăcia mea, ca să găsești folos. Sărac și sărman sunt eu, frate. Fără rod am petrecut toată viața. (...) Totuși, pentru osteneala ta și pentru dorirea pe care o ai, o să îți scriu cele pe care le spun mereu și către mine însumi. Vinde mai întâi tot ce ai, jertfește tot de poți și șterge tot ce ai găsit, afară de sfânta noastră Credință, și cumpără ogorul care are înăuntrul lui comoara. Ogorul, fratele meu, este inima de prunc, nerăutatea și simplitatea Domnului. Îngrădește-l bine și apoi sapă acolo neconținut cu sabia Duhului. Dacă pământul e tare, să-l uzi mereu cu apa lacrimilor și a sudorilor, până ce se înmoaie, și atunci se va arăta comoara: Rugăciunea inimii. Ai grijă să nu o scoți afară, deoarece va dispărea numaidecât. Doar mintea să se desfete, să strălucească, să se înalțe tainic acolo unde vrea sufletul tău. (...) Iartă-mă, frate, și ajută-mă cu sfânta ta rugăciune, pentru că sunt foarte neputincios sufletește și trupește”.

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Rugați-vă ca, pentru rugăciunile Preabinecuvântatei Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu Hozevitisa și ale Cuviosului Părintelui nostru Ioan Hozevitul cel prăznuit astăzi, să trăim și noi smerenia care înalță și să ne învrednicim de desfătarea Raiului, pentru rugăciunile Sfinților și ale Preafericirii Voastre. Amin.

Părintele Constantin a oferit site-ului Patriarhiei și această biografie a Sfântului care întregește textul canonizării lui, care a avut loc pe 18 / 31 ianuarie 2016, textul fiind postat acolo pentru cei interesați să îl citească:

Biografia Sfântului Ioan cel Nou Hozevitul

„Sfântul Ioan Iacob (după numele de botez Ilie) s-a născut în

satul Hodoriștea, județul Botoșani din România, în anul 1913. Părinții săi se numeau Maxim și Ecaterina. Deoarece a rămas orfan de ambii părinți, l-a crescut, până la vârsta de 11 ani, evlavioasa sa bunică, Maria, care a picurat în sufletul copilului învățăturile dumnezeiești. După adormirea ei, a fost luat sub ocrotire de un unchi și a trăit o copilărie anevoioasă, cu disprețuire și lipsuri, având însă nădejdea cu statornicie îndreptată către Domnul Iisus Hristos pe Care chiar l-a văzut cu ochii săi în ziua Paștilor din anul 1927, când plângea nemângâiat la mormântul părinților lui. Domnul, cu glas dulce, i-a zis: „Nu plânge azi, copile / Și nu fii supărat. / Sunt și aici cu tine. / Hristos a înviat!”

Iubitor de învățătură și isteț, după șapte ani de școală, în condiții foarte grele, cu lipsuri de necrezut, în anul 1932 a absolvit liceul cu notă maximă. Avea de ales: a continua studiile la Facultatea de Teologie sau a se retrage la Mănăstire. Dorința sfântă pentru Monahism a biruit, în urma unui îndemn dumnezeiesc. Harul lui Dumnezeu a călăuzit pașii lui în anul 1933 la Mănăstirea Neamț unde a fost tons în monahism în anul 1936 cu numele Ioan.

Dorința arzătoare de a se închina la Sfântul Mormânt cel de Viață primitor l-a dus în același ani la Ierusalim unde, cu binecuvântarea Preafericitului Patriarh Damian al Ierusalimului, s-a închinoviat în Lavra Sfântului Sava unde a stat vreme de zece ani. Pildă de ascultare fiind, s-a nevoit cu râvnă și apoi, cu binecuvântare, s-a nevoit vreme de șapte ani (1947-1952) în Schitul românesc al Cinstiului Înaintemergător de la Iordan, îndurând condiții deosebit de grele.

Mai înainte de a merge la Iordan, a fost hirotonit diacon și preot, conform certificatului de hirotonie păstrat în arhiva Sfintei Mănăstiri Hozeva. Hirotonia sa a fost propusă de Arhimandritul Victorin, superiorul reprezentanței românești la Ierusalim, care l-a recomandat Patriarhului României Nicodim. Acesta, la rândul lui, a înaintat cererea Patriarhului

Ierusalimului Timotei I, care a acceptat. A fost hirotonit diacon pe 21 aprilie 1947 la Sfântul Mormânt al Domnului de la Ierusalim de către Arhiepiscopul Neapolei Pantelimon și apoi a fost hirotonit preot pe 28 aprilie 1947 de către Arhiepiscopul Filadelfiei Epifanie.

Părăsind Schitul românesc de la Iordan în anul 1952, ca o pasăre iubitoare de pustie s-a stabilit împreună cu ucenicul lui, părintele Ioanichie (de asemenea român) în Lavra Hozeva vreme de un an și șase luni. Apoi, căutând deplina însingurare pentru nevoințe duhovnicești și mai înalte, s-a așezat în Schitul Sfintei Ana care aparține Mănăstirii Hozeva. Numai Dumnezeu știe de ce trăiri s-a învrednicit Sfântul acolo singur, numai cu Dumnezeu.

În fiecare duminică venea în obște ca să participe la Sfânta Liturghie și să ia câteva alimente necesare, pe care dragostea părinților hozeviți i le ofereau. Sfântul ascundea cu mare grijă nevoințele sale pustnicești, alegând modul de viață al Părinților din vechime, adică viețuirea tăinuită.

Fiind un foarte bun cunoscător al limbii grecești și hrănindu-se cu texte patristice, a tradus numeroase scrieri de Dumnezeu insuflate în limba română (care prima oară au fost publicate în 1968), precum și Prohodul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Având darul de a scrie poezii, ne-a lăsat o bogată operă poetică cu înțelesuri deosebit de înalte dintre care cele mai multe au fost traduse și în greacă.

Pe 5 august 1960 a adormit la vârsta de numai 47 de ani, datorită sănătății sale zdruncinate. Adormirea sa, pe care mai dinainte a prevestit-o, a fost cuvioasă. Aceasta s-a petrecut la numai câteva minute după ce a primit Sfânta Împărtășanie, așa cum a descris un martor care a fost prezent, părintele Vasile Vakras. În octombrie 1979, în urma unor semne minunate, trupul său a fost găsit nestricat de către Egumenul Mănăstirii Arhimandritul Amfilohie.

Pe 28 iulie 1980, cu cinstita binecuvântare a Patriarhului Ierusalimului Benedict, Moaștele sale nestricate au fost mutate de la Schit în Mănăstirea Hozeva unde se păstrează astăzi în Biserica principală a Mănăstirii, ca o comoară de mare preț și izvor de nenumărate minuni, slavă și bogăție a Părinților hozeviți, a aghiotafiților în general, dar și a întregii Bisericii luptătoare!

Duminică, 18 / 31 ianuarie 2016 a avut loc canonizarea sa, săvârșindu-se Sfânta Liturghie condusă de Preafericirea Sa Părintele Teofil Patriarhul Ierusalimului.

Pomenirea sa se prăznuiește pe 28 iulie / 10 august, ziua mutării cinstitelor sale Moaște”.

Sfânta Liturghie a fost urmată de masa mănăstirească.

Din partea Secretariatului General

SĂRBĂTOAREA SOBORULUI SFINȚILOR APOSTOLI LA PATRIARHIE

Miercuri, pe 30 iunie/ 13 iulie 2022, Patriarhia a prăznuit sărbătoarea Soborului Sfinților 12 Apostoli slăviți la Sfânta Biserică închinată lor de pe malul vestic al mării Tiberiadei, în centrul orașului Tiberiada.

La această sărbătoare, Biserica se adună, adică ține „Soborul” credincioșilor săi pentru a-i cinsti pe cei doisprezece Apostoli cărora Domnul le-a trimis Duhul Său cel Sfânt și prin care „a ținut în plasa lor întreaga lume”.

Pentru această sărbătoare, marți după-amiază a avut loc Vecernia, iar Sfânta Liturghie de miercuri dimineață a fost oficiată de IPS Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, împreună cu ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului, Arhiepiscopul Aristarh al Constantinei, ieromonahi aghiotafiți, printre care și Arhimandritul Partenie și preoți din Mitropolia Nazaretului. Răspunsurile la strană au fost date de egumenul din Acra, Arhimandritul Filoteu, în limbile greacă și arabă, întrucât la slujbă au participat credincioși vorbitori de limbă arabă și rusă.

Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„O, ucenici ai Mântuitorului, voi ați mântuit lumea, căci ați străbătut-o în toate părțile și ați luminat popoarele și, prin învățăturile voastre, ați ars ca un rug înșelăciunea idolilor și ați târât neamurile din adâncul necunoaștinței la cunoașterea dumnezeiască. Și acum, mijlocește la Hristos, ca să se milostivească de noi în ziua Judecății de Apoi”, propovăduiește imnograful Bisericii Cosma Călugărul.

Iubiți frați întru Hristos,

Cucernici creștini și pelerini,

Harul slăviților și prealăudaților doisprezece Apostoli ne-a adunat pe toți în Mănăstirea închinată lor, la malul mării, adică la marea Tiberiadei, unde Iisus S-a arătat Ucenicilor Săi după Învierea Sa (ref. Ioan 21, 1-13), pentru a sărbători Soborul lor.

Ziua sfântă a celor Doisprezece Apostoli este o prelungire a pomenirii primilor dintre apostoli, Sfinții Petru și Pavel, pe care i-am sărbătorit ieri în orașul Capernaum de la malul mării.

Referindu-se la alegerea celor doisprezece apostoli, evanghelistul Luca spune: „Și în zilele acelea, Iisus a ieșit la munte ca să Se roage și a petrecut noaptea în rugăciune

către Dumnezeu. Și când s-a făcut ziuă, a chemat la Sine pe ucenicii Săi și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit Apostoli” (Luca 6, 12-13).

Interpretând aceste cuvinte din Evanghelie, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „După ce a petrecut noaptea în rugăciune, Domnul nostru a stat de vorbă cu Tatăl și cu Dumnezeu din ceruri într-un mod de nedescris și de neînțeles [pentru noi] și S-a dat pe Sine însuși ca un tip de mântuire, a învățat calea corectă și curată a rugăciunii și i-a făcut mistici ai universului”.

Într-adevăr, Sfinții Apostoli au devenit mistici, adică învățători și propovăduitori ai tainei Proniei dumnezeiești, după cum mărturisește evanghelistul Matei. „Și apropiindu-Se Iisus, le-a vorbit lor, zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; Învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Matei 28:18-20).

Ucenicii lui Hristos nu au făcut nimic de unii singuri, adică cu propria lor gândire, ci tot ceea ce le-a dat El ca porunci. De aceea, Atanasie cel Mare spune: „Iisus nu le-a spus să boteze pur și simplu, ci le-a spus să învețe mai întâi... pentru ca credința să devină corectă din cunoaștere și după credință, să vină desăvârșirea cu botezul”. Iar potrivit Sfântului Hrisostom, „El a poruncit să studieze despre doctrine și să învețe despre porunci”.

Demnă de remarcat în acest sens este interpretarea Sfântului Grigorie de Nyssa: „ Împărțind modul de viață al creștinilor între partea morală și precizarea doctrinelor, El asigură doctrina răscumpărătoare cu botezul, în timp ce poruncește să ne administrăm viața prin păzirea poruncilor”.

Cu alte cuvinte, predica Apostolilor se distinge prin două

lucruri în ceea ce privește modul de viață creștină. Pe de o parte, cunoașterea credinței corecte, și anume precizarea doctrinelor prin botez. Pe de altă parte, aplicarea și respectarea poruncilor Evangheliei lui Hristos.

Iată, așadar, de ce sfătuiește Sfântul Pavel: „Deci, dar, fraților, stați neclintiți și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră” (2 Tes. 2, 15). Iar ucenicului său îi spune: „O, Timotei, păzește comoara ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumești și de împotririle științei mincinoase” (1 Timotei 6, 20).

Tradiția Bisericii și a Sfinților Apostoli, dragii mei, este izvorul doctrinelor credinței noastre și al propovăduirii bisericești a învățăturii duhovnicești și morale, mai mult decât atât a Sfintei Biblii, așa cum spune Sfântul Maxim Mărturisitorul: „noi am asigurat prin învățătura în scris doctrinele și propovăduirea Bisericii, în timp ce am acceptat ceea ce a fost transmis în taină prin tradiția Apostolilor, și amândouă au aceeași putere față de taina Proniei divine”.

Contribuția și lucrarea dumnezeiască a Sfinților Apostoli se datorează, pe de o parte, puterii pe care le-a dat-o Iisus (ref. Matei 10, 1-8), iar pe de altă parte, unirii neamurilor și iudeilor în unica Biserică a lui Hristos. Și aceasta pentru că Apostolii și proorocii, fiind vase ale Duhului Sfânt, au devenit temelia celor descoperite în lume și răscumpărătoare a istoriei sfinte, după cum spune foarte clar Sfântul Apostol Pavel: „Acum însă, fiind în Hristos Iisus, voi care altădată erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos... Deci, dar, nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu, Zidiți fiind pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind însuși Iisus Hristos” (Ef. 2, 13-20).

Întreaga instituție a Bisericii este clădită pe temelia

Apostolilor, așa cum este formulată în Crezul nostru și conform căruia Sfânta Biserică a lui Hristos este numită „apostolică”. Unitatea diverselor Biserici Ortodoxe locale frățești se întemeiază pe caracterul apostolic al Bisericii. Și aceasta, pentru că, așa cum spune psalmistul, prin Apostoli, „Cunoscută a făcut Domnul mântuirea Sa; înaintea neamurilor a descoperit dreptatea Sa” (Psalmul 97, 3).

Noi, cei care îi sărbătorim pe Sfinții Apostoli, împreună cu Maica Domnului și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, să îi rugăm să se roage Fiului și lui Dumnezeu pentru pacea lumii, mântuirea sufletelor noastre și unitatea Bisericii Cea Una Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Amin. La mulți ani!”

Sfânta Liturghie a fost urmată de o recepție și o masă oferită de bunul stareț al Mănăstirii, Arhimandritul Partenie.

Din partea Secretariatului-General

PRAZNICUL SOBORULUI SFINȚILOR APOSTOLI LA PATRIARHIE

Marți, 29 iunie/ 12 iulie 2022, Patriarhia a sărbătorit pomenirea Sfinților Slăviților Căpetenii ale Apostolilor Petru și Pavel, la Sfânta Biserică închinată lor din Capernaum.

La această sărbătoare, Biserica îl cinstește pe Apostolul Petru ca fiind cel care L-a mărturisit pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu și a auzit de la El: “Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea”, și pe Apostolul Pavel ca fiind cel care a fost chemat de Domnul în drumul său spre Damasc și

L-a propovăduit „mai mult decât oricine altcineva”.

Pentru sărbătoarea Căpeteniilor Apostolilor, Sfânta Liturghie a fost oficiată de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil în această Biserică, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului și Arhiepiscopul Aristarh al Constantinei, Ieromonahi Aghiotafiți printre care Arhimandritul Partenie, Preoți de limbă arabă din Sfânta Mitropolie de Nazaret și Preoți din Biserica Rusă din Diaspora, Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconul Evloghie. Răspunsurile la strană au fost date de domnul Gotsopoulos, cu ajutorul Arhiepiscopului Aristovul al Madabei și de un cor bizantin, la slujbă participând credincioși creștini greci, ruși și palestinieni.

Preafericirea Sa a ținut următoarea predică în fața celor prezenți:

„Lumea ați străbătut luminându-o, ucenici ai Mântuitorului, înșelăciunea idolească ca o uscăciune arzând-o cu învățăturile voastre, pe păgâni dintru adâncul necunoștinței la dumnezeiasca cunoștință vânându-i, i-ați mântuit. Și acum rugați-vă lui Hristos ca să ne fie nouă milostiv în ziua judecății”, cântă imnograful Bisericii, Cosma Monahul.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini și pelerini,

Harul Sfinților, slăviților și prealăudaților Apostoli cei doisprezece ne-a adunat astăzi pe toți în Mănăstirea ce le poartă numele, aflată în acest loc, pe malul Mării Tiberiadei, unde Iisus S-a arătat ucenicilor Lui după Învierea Sa (Cf. Ioan 21, 1-3), ca să prăznuim cinstita pomenire a Soborului lor.

Această preacinstită zi a Sfinților doisprezece Apostoli constituie o extindere a sărbătorii mai-marilor Apostoli Petru și Pavel, pe care am prăznuit-o ieri în orașul Capernaum de

lângă mare.

Evangelistul Luca, vorbind despre alegerea celor doisprezece Apostoli ai Domnului și lucrarea lor, spune: „Și în zilele acelea, Iisus a ieșit la munte ca să Se roage și a petrecut noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Și când s-a făcut ziuă, a chemat la Sine pe ucenicii Săi și a ales din ei doisprezece pe care i-a numit apostoli” (Luca 6, 12-13).

Explicând aceste cuvinte evanghelice, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „Petrecând noaptea în rugăciune și vorbind cu Dumnezeu Tatăl cel din cer în chip negrăit și de neînțeles, așa cum numai El știe, Domnul nostru ne-a pus înaintea o pildă mântuitoare, căci ne-a învățat în ce fel trebuie să ne rugăm corect și fără greșală. Apoi a coborât din munte și i-a arătat învățători ai tainelor pentru întreaga lume”.

Cu adevărat, Sfinții Apostoli s-au arătat învățători ai tainelor, adică învățători și propovăduitori ai tainei dumnezeieștii Iconomii în întreaga lume, după cum mărturisește Evangelistul Matei: „Și, apropiindu-Se Iisus, le-a vorbit lor zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă; și iată Eu sunt cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Matei 28, 18-20).

Ucenicii lui Hristos nu au făcut nimic de la ei înșiși, adică după propria lor cugetare, ci toate câte le-a poruncit El. De aceea și Marele Atanasie spune: „Iisus nu le-a poruncit doar să boteze, ci mai întâi le-a spus: «Învățați», pentru ca din învățătură să se nască dreapta credință și la credință se adaugă desăvârșirea Botezului”. Potrivit Sfântului Ioan Gură de Aur, „le-a poruncit pe de o parte să învețe despre dogme și, pe de altă parte, să învețe despre porunci”.

Trebuie menționată tâlcuirea Sfântului Grigorie de Nissa care

spune: „Împărțind în două modul de viață al Creștinilor, în partea etică și în învățătura exactă a dogmelor, dogma mântuitoare a întărit-o prin predarea Botezului, iar viața noastră a poruncit să fie îndreptată prin păzirea poruncilor”.

Cu alte cuvinte, propovăduirea Sfinților Apostoli se distinge prin două însușiri, în ceea ce privește petrecerea Creștinilor, adică felul lor de viață cel după Hristos: pe de o parte cunoașterea drepte credințe, adică învățătura exactă a dogmelor prin Botez, și, pe de altă parte, aplicarea și păzirea poruncilor Evangheliei lui Hristos.

Iată deci de ce dumnezeiescul Pavel îndeamnă: „Deci dar, fraților, stați neclintiți și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră” (2 Tesaloniceni 2, 15). Iar către ucenicul lui spune: „O, Timotei, păzește comoara ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumești și de împotririle științei mincinoase” (1 Timotei 6, 20).

Tradiția Bisericii noastre și a Sfinților Apostoli, iubirii mei frați, constituie un izvor al credinței dogmatice și al propovăduirii eclesiastice a învățăturii duhovnicești și etice, adăugat la Sfânta Scriptură, după cum spune Sfântul Maxim Mărturisitorul: „Dintre dogmele și propovăduirile păstrate în Biserică, pe unele le avem din învățătura scrisă, iar altele, transmise nouă din tradiția Apostolilor, le-am primit în chip tainic. Amândouă au aceeași putere pentru buna credință”.

Contribuția și dumnezeiasca lucrare a Sfinților Apostoli se datorează puterii pe care le-a dat-o Iisus (Cf. Matei 10, 1-8) și unirii neamurilor și iudeilor într-o singură Biserică a lui Hristos. Și aceasta pentru că Apostolii și Proorocii, fiind organe și vase ale Sfântului Duh, s-au arătat temelie a istoriei sfinte mântuitoare care s-a descoperit în lume, după cum propovăduiește cu tărie Apostolul Pavel: „Acum, însă, fiind în Hristos Iisus, voi, care altădată erați departe, v-

ați apropiat prin sângele lui Hristos. (...) Deci, dar, nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu, zidiți fiind pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind Însuși Iisus Hristos” (Efeseni 2, 13; 19-20).

Pe temelia Apostolilor este zidită întreaga rânduială a Bisericii, așa cum este formulat în Simbolul Credinței noastre, potrivit căruia Sfânta Biserică a lui Hristos se numește „Apostolească”. Pe caracterul apostolic al Bisericii este întemeiată unitatea Bisericilor Ortodoxe surori de pretutindeni. Și aceasta pentru că prin Sfinții Apostoli, după cum spune Psalmistul: „cunoscută a făcut Domnul mântuirea Sa, înaintea neamurilor a descoperit dreptatea Sa” (Psalmul 97, 2).

Noi, iubitorii de prăznuire, să-i rugăm pe Sfinții Apostoli și pe Maica Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos să mijlocească la Fiul lui Dumnezeu pentru pacea lumii, mântuirea sufletelor noastre și unitatea Bisericii cea una, sfântă, sobornicească și apostolească. Amin. La mulți ani!

A urmat tratația și masa oferite de harnicul Egumen al Mănăstirii, Arhimandritul Partenie.

Din partea Secretariatului General